5-2004 Món Quà Giáng Sinh

MÓN QUÀ GIÁNG SINH Cậu bé đã thấm lạnh khi ngồi co ro một mình. Khu nhà đầy tuyết trắng. Những tia nắng cuối cùng của buổi chiều mùa đông đã tan hết. Hoàng hôn yếu ớt,vàng vọt, không còn đủ mãnh lực để níu kéo chút ánh sáng cuối cùng trong ngày. Đêm nay là đêm Giáng Sinh. Chỉ vài giờ ngắn ngủi nữa thôi là khắp nơi đón mừng Chúa sinh ra. Bông đưa hai lòng bàn tay lên xoa vào nhau, cảm thấy đỡ lạnh đôi chút. Cậu thử duỗi chân ra nhưng rồi lại co vào ngay vì lạnh. Hai chân cậu tê cóng và căng phồng như đòi hỏi một đôi bốt. Bông không thích mang bốt, nghĩ cho cùng thì Bông cũng chẳng có đôi bốt nào để mang. Bốt là một loại giầy da cao cổ mà hầu hết người dân vùng lạnh thường mang để đỡ lạnh hai chân. Dĩ nhiên giầy bốt đắt tiền hơn đôi giầy thể thao Bông đang mang nhiều. Đôi giầy này cũng không còn đủ sức giữ lạnh cho đôi chân của Bông được nữa. Bản thân nó, cũng đang chịu tật nguyền, mỗi chiếc có một vài lỗ thủng, nên khí lạnh tha hồ mà thấm vào chân Bông. Bông không hiểu tại sao nó lại ra sau vườn và ngồi suốt buổi chiều trong tuyết lạnh như vậy. Nó tưởng cứ như người lớn trước khi quyết định một vấn đề gì quan trọng, thì tìm một nơi yên tĩnh để nghĩ ngợi, sẽ nảy ra được ý hay. Thời gian càng qua nhanh nó càng sốt ruột vì vẫn chưa kiếm ra một giải pháp nào dễ dàng và tốt đẹp nhất để có một món quà Giáng Sinh tặng Mẹ. Đây chính là một việc vô cùng quan trọng đối với nó, một món quà cho người Mẹ mà nó vô cùng thương yêu…. Cuối cùng Bông buồn bã tự nhủ lòng: "Vô dụng thôi, nếu mình có thể nghĩ ra một món quà nào đó thật rẻ tiền, mình cũng đâu có tiền để mua". Đúng thế, nhà Bông rất nghèo. Năm năm trước, Cha Bông qua đời sau một cơn bạo bệnh, để lại Mẹ nó một mình với bốn đứa con nhỏ dại. Gia đình năm miệng ăn, đã phải khó khăn chật vật lắm mới đủ sống qua ngày. Mẹ Bông là một người đàn bà siêng năng, cần mẫn. Bà làm ca tối trong một bệnh viện, với số lương lao công ít ỏi, nên dầu cố gắng hết sức, sức bà cũng chỉ giới hạn đến thế mà thôi. Tuy vất vả, nghèo khó vật chất, nhưng gia đình Bông lại rất giàu về tinh thần. Họ yêu thương, gắn bó và đùm bọc lẫn nhau. Đặc biệt, cả mấy đứa con đều ngoan ngoãn và vâng lời Mẹ. Hai chị của nó, chị lớn thì chăm sóc cho em gái út, chị kế thì thay Mẹ để lo toan mọi việc trong nhà, mỗi khi Mẹ vắng nhà hay đi làm. Cả ba chị em gái đã chung nhau làm một món quà Giáng Sinh tặng Mẹ thật đẹp, chắc Mẹ sẽ vui ghê lắm. Còn nó? Nó thì sao? Nghĩ ngợi hoài mà vẫn không có chút hy vọng nào…. Bông buồn bã đứng lên, hai chân đã mỏi và còn bị tê nhức vì ngồi co ro khá lâu. Thân thể cơ hồ cũng rã rượi theo với cõi lòng của nó. Chán nản và tuyệt vọng, Bông rời khu vườn nhà và đi theo ngõ tắt ra phố. Trời đã tối, phố xá đã lên đèn. Bông một mình lững thững trên hè phố, mắt dán vào những tủ kính trưng bày thật lộng lẫy, thật huy hoàng những món đồ chơi đắt tiền, những món đồ chơi mà nằm mơ Bông cũng không dám nghĩ đến. Cuộc đời dù sao cũng không công bằng đối với nó, một đứa con trai duy nhất trong gia đình, lại thiếu vắng người cha lúc mới vừa lên ba... Đôi lúc cần một người cha để tâm sự thì lại đơn độc một mình. Những giọt nước mắt tủi thân từ đâu nhạt nhòa trên mắt Bông. Bông cúi đầu xuống đưa tay lên quệt nhanh nước mắt, nó không muốn người khác nhìn thấy, kỳ lắm, mình là con trai mà, đâu có mít ướt như con gái được. Và khi Bông ngẩng đầu lên với quyết định quay lại nẻo đường cũ để về nhà, thì nó nhìn thấy đồng mười xu sáng loáng, lẻ loi trên mặt đường. Bông nhặt đồng xu lên, vui mừng rộn rã, cầm đồng xu trong tay lòng nó như mở hội. Bông quên hết những sầu muộn, vì nó tin chắc rằng sẽ mua được một món quà tặng mẹ. Bông rẽ ngay vào một tiệm bán quà Giáng Sinh gần nhất, nhưng bỗng lạnh tái tê khi người bán hàng cho biết, nó không thể mua được món quà nào với giá mười xu. Rời khỏi tiệm trong tuyệt vọng, nó chợt nhìn thấy đầu đường một tiệm bán hoa. Nó chạy vội tới và là người sau cùng chờ mua hoa sau một vài người đang đứng chờ trước nó. Khi người chủ tiệm chào hỏi nó. Nó xoa bàn tay đã lạnh cóng có đồng mười xu, và nói muốn mua một cánh hoa hồng thật đẹp để làm quà Giáng Sinh cho Mẹ. Người chủ tiệm trố mắt nhìn Bông với đồng mười xu trên tay nó, rồi chợt ông đưa bàn tay ấm áp của ông nắm lấy bàn tay lạnh lẽo của cậu bé cười thiện cảm: - Chờ tôi một chốc nhé, để xem tôi có thể làm gì cho em. Bông nhìn những đóa hồng thật đẹp và rực rỡ trong tiệm, lòng nao nức nghĩ đến mẹ và các chị em của nó, chắc chắn ai cũng đều yêu thích những đóa hồng nhung tuyệt vời này. Nó hồi hộp không biết ông chủ tiệm sẽ bán cho nó một cái hoa như thế nào đây, nhưng chắc chắn chiếc hoa nào trong này cũng đẹp khi đó là món quà thương yêu mà nó dành riêng cho